

— Да изкара ли ратая конетѣ?  
— запита жената. — Къмъ Бал-  
кана се разясня.

Гласътъ ѝ прозвуча като ху-  
бава песенъ низъ потъмнели-  
тъ отъ времето тавани.

Петко Мъглата изгледа недо-  
воленъ жена си и до като да  
ѝ отвърне, Павелъ съ приказ-  
ка се намеси.

— Добъръ день, Царке.

— Кой си ти? — запита же-  
ната, прескочила прагъ.

— Не го ли познавашъ? —  
се намѣси Мъглата, за да не  
схване Павелъ гнѣва му.

Тя дойде да се ржкува, раз-  
брала че гостътъ е близъкъ  
неинъ познайникъ.

— А, Павле, ти ли си? Като  
влизамъ отъ свѣтлото, не мо-  
жахъ да те позная.

Павелъ гледаше жената отъ  
близо и му бѣ приятно да ѝ  
приказва.